

မိုးလျှော့ချင်းမေ

နောင်ဖွဲ့လေတဲ့ချစ်ပိုးမျှင်

ပန်းချီသိန်းရွှေကြည်

အခန်း (၁)

ရန်ကုန်မှ မန္တလေးမြို့သို့ မောင်းနှင်နေသော ခရီးသည် တင်ဆောင်ထားသည့် ကားပေါ်တွင် ခုံချင်းယှဉ်၍ ထိုင်လာသော မောင်နှမနှစ်ဦးအနက် အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိသော ရေချမ်းကငိုက်မျဉ်းပါလာသည်။ ။

သွယ်လျပ်နီလိုလှသော ရုပ်ရည်က အပြစ်ကင်းစင်လှအောင် ချောမွေ့နုနယ်သည့် အသက်နှစ်ဆယ်ရှိ အစ်မဖြစ်သူ အေးချမ်းမြေ့က ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများကို ညှိုးငယ်စွာ ငေးမောရင်း လိုက်ပါလာသည်။ ။

ပင့်သက်တွေကို အခါခါချလိုက်၊ ငိုက်မျဉ်းနေသော မောင်ငယ်ကို ကြည့်လိုက်နှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အရိပ်အယောင်များကို အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ မျက်နှာတွင် အတိုင်းသားပေါ်လွင်နေသည်။ ။

"မမချမ်းမြေ့၊ မရောက်သေးဘူးလား"

ရေချမ်းက ကြာရှည်စွာ စီးလာသောခရီးကို ငြီးငွေ့ညောင်းညာနေပြီမို့ မကြည်မလင်မျက်နှာ ရှုံ့တွတွလေးနှင့် မေးသည်။ ။

"ရောက်တော့မှာ ပါ မောင်လေးရယ်"

"သားဗိုက်ဆာပြီ"

အေးချမ်းမြေ့က ပင့်သက်တစ်ချက်ကို ရှိုက်လိုက်ပြန်သည်။ ။ မနက်စာကို ကောင်းကောင်း မစားခဲ့ရရှာသော ရေချမ်း ဆာနေရောပေါ့။ ခက်

သည် က သူမမှာ ထမင်းပါမလာပါ။ ဝယ်ခြမ်းလာသောပူတင်းပေါင်မုန့် ထုပ်လေးကို ဖဲ့ကိုင်လိုက်ရသည်။ ။

"ထမင်းဆိုင်မရောက်သေးဘူး မောင်လေးရဲ့ ၊ အဆာပြေ ဒီပေါင်မုန့် စားပြီး ရေသောက်ထားလိုက်နော်"

"ဟာ မမချမ်းမြေ့ကလဲ ဒီပေါင်မုန့်ကြီး မစားချင်ပါဘူး။ သားအဲဒါကို ဘယ်တုန်းကကြိုက်လို့လဲ"

ရေချမ်းက မျက်နှာလေးစူပုပ်ပြီးပြသည် ။ သူ့ကိုငေးမော ဝမ်းနည်းစွာကြည့်နေသော အေးချမ်းမြေ့ကိုကြည့်ပြီး ရှုံ့မဲ့နေသော မျက်နှာလေးက နည်းနည်းပြေလာသည်။ ။

"တခြားဘာရှိသေးလဲ မမချမ်းမြေ့"

"အဝေးပြေးဂိတ်က ဒါပဲဝယ်လာတာ၊ မောင်လေးသိသားနဲ့ "

အေးချမ်းမြေ့က တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောလိုက်သည် ။ သူမရဲ့ မျက်နှာကို အတန်ကြာကြည့်ပြီးမှ ရေချမ်းရဲ့ မျက်နှာလေး ကြည်လင်လာသည်။ ။ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသော အစ်မကိုသနားပြီး မကြိုက်မနှစ်သက်သော ပေါင်မုန့်ကိုစားရန် စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ။

"တစ်လုံးပေး၊ သားစားမယ်"

"မောင်လေးက လိမ္မာလိုက်တာ၊ စားပြီးရေသောက်လိုက်တော့ ဗိုက်ပြည့်သွားမှာ ပါကွယ်"

အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ မျက်နှာက ကြည်လင်သွားပြီး ပေါင်မုန့်လေးတစ်လုံးကိုဖဲ့ယူပြီး ရေချမ်းကိုပေးလိုက်သည်။ ။

မစားချင်သောပေါင်မုန့်ကို ရေချမ်းက အားပါးတရ စားပြလိုက်သည်

။ ပြီးတော့ ရေတစ်ခွက်သောက်သည် ။ ရီဝေသောအကြည့်များ နှင့် မောင်ငယ်ကိုကြည့်ပြီး အေးချမ်းမြေ့ ငိုချင်လာသည် ။ အားတင်းပြီး တောင့်ခံထားရ၍ သာ မငိုမိအောင် ကြိုးစားနေသည် ။

အလွန်နုနယ်သေး၍ သနားစရာကောင်းလွန်းသော ကံဆိုးလှသည့် မောင်လေး စိတ်အားငယ်သွားမှာ စိုးပြီး ကျချင်သည့်မျက်ရည်တွေကိုတင်းခံပြီး သိမ်းဆည်းထားနေရသည် ။

"သား ဗိုက်ဝသွားပြီ မမချမ်းမြေ့"

"ဟုတ်လား . . . ဆာရင်ထပ်စားဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒါနဲ့ မမချမ်းမြေ့ သားတို့ သွားမယ့်နေရာ မရောက်သေးဘူးလား"

"မရောက်သေးဘူး ကွယ်"

"ကြာလိုက်တာနော်"

"မနက်ကျရင် ရောက်သွားမှာ ပေါ့ကွယ်"

တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသော ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းမှာ မှောင်ရိပ်တွေ တစ်စနှင့်တစ်စ ကြီးစိုး လာပြီဖြစ်သည် ။ ရိုးရိုးကားမို့ ကားကနွေးသည့် အပြင် ခရီးသည် များကျပ်နေ၍ ကားစီးရသည် မှာ သက်သောင့်သက်သာ မရှိလှပါ။

အမြန်ကားစီးလျှင် စရိတ်စက ပိုကျမှာ ကို တွက်ချက်ပြီး အေးချမ်းမြေ့က ရိုးရိုးကားကို ရွေးလိုက်ခြင်းပါ။ ဗိုက်ပြည့်သွားသည့်ရေချမ်း ကားပြတင်းပေါက်ကနေ လမ်းဘေးမြင်ကွင်းကို ငေးလာသည် ။ ကားကသွားရင်းနှင့် ရုတ်တရက် စက်ရပ်သွားပြန်သည် ။

"ဒုက္ခပါပဲ ကားပျက်ပြန်ပြီ"

ရှေ့က ခရီးသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်က ညည်းညူလိုက်သည်။ ။
ကားပျက်သည့်အတွက် ရေချမ်းရဲ့ မျက်နှာ ပို၍ ရှုံ့သွားပြီး အေးချမ်းမြေ့
က ငိုချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာသည်။ ။

"ခရီးသည် များ ခင်ဗျာ၊ ကားစက်နည်းနည်း ချို့ယွင်းသွားလို့ အောက်ဆင်းအညောင်းအညာ ဖြေကြပါခင်ဗျာ"

ကားစပယ်ရာက ထိုသို့လည်း ပြောလိုက်ရော ဟီးနီးကားပေါ်ကနေ
ခရီးသည် များ အလျှိုလျှိုအောက်သို့ဆင်းကြသည်။ ။

"ကားပြင်တာ ကြာမှာ လား မမချမ်းမြေ့"

"ဘယ်သိမှာ လဲကွယ် . . . မောင်လေးကလဲ သိပ်ပြီးဂျီကျတာပဲ"

စိတ်ထဲမကြည်လင်မှုနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အေးချမ်းမြေ့ကပြောလိုက်
သည်။ ။ ရေချမ်းက သည် တော့မှ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ။

"ကဲ . . . လာ အောက်ကိုဆင်းကြရအောင်"

ကားပေါ်ကနေ အားလုံးဆင်းကုန်ကြပြီမို့ နောက်ဆုံးမှ မောင်နှမနှစ်
ယောက် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ။ ရှိစုမဲ့စုငွေစလေးတွေပါသော
ပိုက်ဆံအိတ်ကို တင်းတင်းပိုက်ပြီး ကားအောက်ဆင်းလိုက်သည်။ ။

"လာမောင်လေး အညောင်းပြေ ဟိုနားလျှောက်ကြရအောင်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကားနှင့်မနီးမဝေးမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေကြသ
ည်။ ။

ကားနောက်မီးမှ ရှိနေသောစက်ကို စပယ်ရာရော၊ ဒရိုင်ဘာပါ သူ

တို့ သုံးလေးယောက်ဖြင့် အားသွန်ခွန်စိုက် ပြင်နေကြသည်။ ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမှောင်ထုက ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးလာသည်။ ။ ခရီးသည်တွေ စိတ်ညစ်နေကြပြီ။

"ကျွတ် . . . ကားက ဘယ်အချိန်မှ ပြင်ပြီးမှာ လဲ မသိဘူး"

"ဟုတ်ပါ့ဗျာ . . . ခုပဲ ပြင်တာသုံးနာရီကျော်နေပြီ"

"ဟုတ်ပါရဲ့ တော် . . . မိုးလင်းတောင် ပြင်ပြီးပါ့မလားမသိဘူး"

ခရီးသည် များ ရဲ့ ကောင်းချီးထောမနာကို မကြားဟန်ပြုပြီး ကားသမားက ဆက်လက်ပြင်နေကြသည်။ ။

"အင်း . . . ဒီအတိုင်းဆို မိုးချုပ်လို့ ကျုပ်တို့ အားလုံး ညစာလွတ်တော့မှာ ပဲ"

အချိန်က တရွေ့ရွေ့ကုန် လာပြီး ကားကလည်း ပြင်မပြီးသေး၍ ခရီးသည် များ ရဲ့ ညည်းညူမြည်တွန်တောက်တီးသံတွေ ပို၍ ပို၍ များလာသည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျားတို့ ကားက ဒီတစ်သက်ပြင်လို့ ပြီးဦးမှာ လား"

"နောင်ကြီးရယ် . . . စက်ပစ္စည်းပဲ ရုတ်တရက် ပျက်သွားတာ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ၊ နောင်ကြီးတို့ အမြင်ပဲ ကျွန်တော်တို့ အင်တိုက်အားတိုက် ပြင်နေကြပါတယ်"

စိတ်ခပ်ဆတ်ဆတ်ခရီးသည် နှင့် ကားသမားတို့ မကျေမလည်ဖြစ်ကာ စကားပင်များ နေကြသည်။ ။

"သား ဒီကား မစီးချင်တော့ဘူး"

ရေချမ်းကစိတ်ညစ်ပြီး တရှုပ်ရှုပ်ငိုသည် ကို အေးချမ်းမြေ့က စိတ်ရှု

ည်လက်ရှည် ချောနေသည်။ ။

"မောင်လေးကလဲကွာ . . . ဒီကားမစီးလို့ မမတို့ ဘယ်ကားစီးမှာ လဲ ကားခကပေးပြီးသား ပြန်အမ်းမှာ မဟုတ်ဘူး နောက်ကားပြောင်းစီးဖို့ ဘယ်မှာ လွယ်မလဲကွယ်"

အခြေအနေမှန်ကို ကလေးပေမယ့် သိသင့်သလောက် သိနေသည် မို့ ရေချမ်းက ကားပြောင်းစီးရေးကို ထပ်ပြီးအရေးမဆိုတော့ပါ။ မှောင်ရိပ် ကျ လာပြီး သတ္တလောကကြီးတစ်ခုလုံး လွှမ်းခြုံလိုက်ပါပြီ။ အချို့ခရီးသည် များ ကားပေါ်တက်ပြီး အိပ်ကြသည်။ ။

"သား ရပ်နေရတာညောင်းပြီ"

"ဒါဆို ကားပေါ်ပြန်တက်မယ်နော်"

"အင်း"

ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး ခဏနေတော့ ရေချမ်းကပြန်၍ အိပ်ပျော်သွားသည် ။ အေးချမ်းမြေ့မှာ ခရီးပန်းပြီး လူနွမ်းနေသော်လည်း အိပ်မပျော်ပါ။ အတွေးများ ဖြင့် ရင်မှာ ပြည့်သိပ်ပြီး မွန်းကျပ်နေသည်။ ။

အရဲကိုးပြီး ထွက်လာခဲ့သောခရီးသည် အောင်မြင်လျှင် ကောင်းပါရဲ့ ။ မအောင်မြင်ခဲ့သော် ဆိုသောအသိသည် သူမရဲ့ စိတ်တည်ငြိမ်ခြင်းကို လွန်စွာနှောင့်ယှက်နေသည်။ ။

"ငါဟာ သိပ်ပြီးပျော့ညံ့နေပြီ စစ်မရောက်ခင် မြားကိုအကုန်ခံချင်နေတာကိုး"

ပျော့ညံ့ယိုင်ဆင်းသွားသော စိတ်ဓာတ်ကိုပြန်လည်မြှင့်တင်ပြီး တစ်မှေးလောက်အိပ်စက်နိုင်ရန် ကြိုးစားကြည့်သည်။ ။ မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် အပြောင်းအလဲမြန်ခဲ့သော သူမတို့ ရဲ့ ဘဝအခြေအနေ

ကို စဉ်းစားရင်း အလွန်ပင် အကုသိုလ်ကြီးပါလားလို့ လည်း တွေးမိပြန်သည်။

အားနည်းမှုနှင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုက သူမရဲ့ စိတ်ကို အနိုင်စားရသွားပြီး မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားသည်။ ။ ကားထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ အသံတွေကြားရပြီး ဖျတ်ခနဲ အိပ်ရာမှ နိုးသွားသည်။

"ခရီးသည် တွေစုံပြီလား ကိုယ့်အဖော်ကိုယ်ကြည့်နော်၊ ကားထွက်တော့မယ်"

စပယ်ရာရဲ့ ကျယ်လောင်လောင်လောင်အသံက ကားထဲမှာ လွှမ်းသွားသည်။ ။ ကားပြင်ပြီး၍ ခရီးဆက်တော့မည်ဆိုတာ သိလိုက်ရပြီး စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ ။

စားသောက်ရန်မှ အပ လမ်းခရီးမှာ ကားကရပ်နားခြင်းမရှိဘဲ ဆက်တိုက်မောင်းခဲ့သော်လည်း ကားပျက်ခဲ့သည့် လင့်သွားသောအချိန်များကြောင့် မန္တလေးမြို့သို့ ညနေစောင်းလုနီးမှ ရောက်သည်။ ။

"မောင်လေးရေ မန္တလေးရောက်ပြီ ဆင်းကြရအောင်"

"သားပျော်လိုက်တာ မမချမ်းမြေ့ရယ် . . . အဲဒီကားကြီးစီးရတာ စိတ်ညစ်လိုက်တာ . . . သားတို့ ကားနဲ့ တခြားစီနော်"

"ကဲ . . . ရေချမ်းရေ လေမပေါနဲ့ ဆင်းကြမယ်"

အတိတ်သို့ ရေချမ်းရဲ့ စိတ်က ရောက်သွားပြီး မျက်နှာလေး ညှိုးသွားသည် ကိုမြင်ပြီး အေးချမ်းမြေ့က ရေချမ်းကို အာရုံပြောင်းသွားစေရန် အော်လိုက်သည်။ ။

"မောင်လေးရေ အိတ်ကို နိုင်လား"

"အင်္ကျီနည်းနည်းလေးပါတာ နိုင်တာပေါ့ မမချမ်းမြေ့ရဲ့ "

"ကဲ . . . လာ . . . ဆင်းကြမယ်"

ကားပေါ်မှ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဆင်းခဲ့ကြသည် ။ လက်ကနာရီလက်တံကိုငုံကြည့်ရင်း အေးချမ်းမြေ့ကား စိတ်ညစ်သွားသည် ။

"လေးနာရီတောင် ထိုးပြီးပါပေါ့လား"

ကားပေါ်မှ အတူဆင်းခဲ့သော ခရီးသွားယောက်ျားတစ်ဦးကို အေးချမ်းမြေ့က လှမ်းမေးလိုက်သည် ။

"ပြင်ဦးလွင်ကိုသွားတဲ့ ကားဂိတ် ဘယ်မှာ လဲရှင်"

"ဦးလဲ ပြင်ဦးလွင်ကိုသွားမှာ . . . လိုက်ခဲ့လေ"

ထိုသူ့နောက်ကနေ မောင်နှမနှစ်ယောက်က အိတ်ကိုယ်စီဆွဲပြီး လိုက်ခဲ့ကြသည် ။ ပြင်ဦးလွင်ကို ဆက်မည့်လိုင်းကားပေါ်တွင် နေရာယူပြီး သည့်အချိန်မှာ ထိုသူကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အေးချမ်းမြေ့က ပြောသည် ။

"ရပါတယ်ကွယ် ခရီးသွားရင်ကူညီရတာပဲ"

ကားစပယ်ရာက ကားခများကို တောင်းခံသည့်အချိန်မှာ အေးချမ်းမြေ့က သူမဆင်းမည့်နေရာကို ပြောလိုက်သည် ။

"ကျွန်မတို့ ကို အာကာမွေးမြူရေးခြံရှေ့မှာ ရပ်ပေးပါနော်"

"ဒီကားက လိုင်းကားတွေပြေးတဲ့ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်ပဲ ပြေးတာပါ အာကာမွေးမြူရေးခြံရှေ့တည့်တည့်တော့ မရောက်ဘူး"

"ဒါဆို အနီးဆုံးနေရာမှာ ရပ်ပေးပါနော်"

"ကောင်းပါပြီ"

ကားပေါ်ကလူတွေအားလုံး အေးချမ်းမြေ့ကို ကြည့်မိသလိုဖြစ်သွား
သည်။ ။ အေးချမ်းမြေ့ပြောလိုက်သည့်စကားက လမ်းခရီးကို သေသေချာ
ချာမသိသော သူစိမ်းတစ်ယောက်ဆိုတာကို သက်သေပြနေသည်။ ။

* * *

အခန်း (၂)

ပြင်ဦးလွင်မှ ကြိုဆိုသော မုဒ်ဦးဝကို ကျော်လွန် လာပြီး ပြေးလွှားနေသောကားပေါ်မှာ အေးချမ်းမြေ့က ငေးမောရင်းပါလာသည် ။ တစ်နေ့တာအတွက် အနားယူရန် အစပျိုးလိုက်သော နေမင်းကြီးကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်လောကတစ်ခုလုံးမှာ မှောင်ရီတွေပင် ပျိုးလာနေသည် ။

"ကဲ အစ်မလေး ဒီနားကနေ ဆင်းသွားတော့ အဲဒီညာဘက်တည့်တည့်ကို ဆင်းသွားရင် အာကာမွေးမြူရေးခြံ တွေ့ပါလိမ့်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

အေးချမ်းမြေ့က စပယ်ရာကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းသည် ။ ရေချမ်းလက်ထဲကအိတ်ကို စပယ်ရာက ဆွဲယူပြီး ကားပေါ်ကချပေးသည် ။

အေးချမ်းမြေ့တို့ မြေပြင်ပေါ်သို့ရောက်ပြီး ကားကတစ်ဟု န်ထိုး မောင်းထွက်သွားသည် ။ သစ်ပင်တွေအုံ့မှိုင်းနေသော မြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက် ပင့်သက်ချလိုက်သည် ။

"မမချမ်းမြေ့ အိမ်လဲမတွေ့ဘူး သစ်ပင်တွေချည်းပဲနော်"

"အဲဒီအတွင်းဘက်ကို လျှောက်သွားရဦးမှာ ဆိုတော့ လမ်းနဲ့ ခြံဝင်းတော်တော်လှမ်းပုံရတယ်"

"ဟာ သားမောနေပြီ မလျှောက်နိုင်ဘူး"

"ရေချမ်းက သိပ်ပြီးဂျီကျတာပဲ မလျှောက်နိုင်လို့ ရောက်မလား မင်း
ရော အထုပ်အပိုးတွေရော ငါကဘယ်အထိ သယ်နိုင်မှာ လဲ "

စိတ်ဓာတ်ကျ စိတ်ညစ်နေသည် မို့ အေးချမ်းမြေ့က စိတ်မရှည်စွာ
ငေါက်ငမ်းလိုက်သည် ။ ရေချမ်းက ဝမ်းနည်းသွားပြီး မျက်ရည်စလေး
တွေ မျက်ဝန်းမှာ စိုစွတ်လာသည် ။

"သား တကယ်ညောင်းနေလို့ ပါ မမချမ်းမြေ့ရယ်"

ငိုသံပါလေးနှင့် ရေချမ်းကပြောတော့ အေးချမ်းမြေ့ စိတ်မကောင်းဖြ
စ်သွားသည် ။ ကံမကောင်းရှာသော မောင်လေးကို သနားသွားမိသည် ။

"မမမောပြီး စိတ်တိုသွားတယ် မောင်လေးရယ် . . . ပေး အဲဒီအိတ်
ကို မမသယ်ပေးမယ် မောင်လေးဖြည်းဖြည်းလျှောက်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ အိတ်ကိုရော ရေချမ်းရဲ့ အိတ်ကိုပါဆွဲပြီး တောင်းတ
စ်လုံးကိုပါ သယ်ရသည့်အတွက် အေးချမ်းမြေ့မှာ မနိုင်မနင်းကြီးဖြစ်နေ
သည် ။ တစ်ကိုယ်ရေလေး လျှောက်နေရသည် ကိုပင် ရေချမ်းက သူ့ကို
ယ်သူ အနိုင်နိုင်သယ်နေရသည် ။

နှစ်ယောက်သား အလင်းရောင်အားနည်းနေပြီဖြစ်သော
ပ တ ျဝ န ျးက ၂၀ ျမ ၂၁ အားယူပြီးကြိုးစားလျှောက်နေစဉ်
အာကာမွေးမြူရေးခြံဆိုင်းဘုတ်ကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည် ။

"မောင်လေးရေ စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့ ဟိုမှာ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတွေပြီ"

"သားသိပ်ညောင်းနေပြီ ရောက်လို့ တော်ပါသေးရဲ့ "

ရေချမ်းက နဖူးပေါ်မှ ချွေးစတွေကိုသုတ်ပြီး ပြောလိုက်သည် ။ အေး

ချမ်းမြေ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေရွဲနစ်နေ၏။ မျက်နှာပေါ်က စိန်မှုန့်လေးများ ပမာ လင်းလက်နေသော ချွေးဥတွေကို သုတ်ချင်စိတ်ပင်မရှိတော့ပါ။

အာကာမွေးမြူရေးခြံထဲသို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဝင်လာကြသည် ။ ထောပတ်သီးပင်ကြီးများကို တွေ့ရပြီး တိရစ္ဆာန်ဆိုလို့ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့ရသေးပါ။

"မမချမ်းမြေ့ ဒါမွေးမြူရေးခြံဟုတ်ရဲ့ လား"

"မင်းနဲ့ မမနဲ့ အတူတူလာကြတာပဲကွယ် မသိတာချင်း အတူတူပဲဟာ၊ ဆိုင်းဘုတ်ရေးထားတော့ ဟုတ်မှာ ပေါ့"

အေးချမ်းမြေ့က မောဟိုက်သံနှင့် ပြန်ဖြေပြီး လေးပင်စွာ ခြေလှမ်းတွေကို ဆက်လှမ်းနေသည် ။

"ဟာ"

"အမလေး"

အနားကဖြတ်ပြေးသွားသောနွားကို ကြောက်လန့်ပြီး ရှောင်တိမ်းလိုက်၍ မနိုင်မနင်း အထုပ်တွေနှင့်ဖြစ်နေသော အေးချမ်းမြေ့က ဟန်ချက်မပျက် မြေပြင်ပေါ်လဲကျသွားသည် ။

ဘယ်လက်ကို ထောက်မိပြီး လဲသွားသည် ။ ပြီးတော့ တတောင်ဆစ်ကပါပွန်းပဲ့သွားသည် ။ လဲကျသည့်အရှိန်နှင့် အေးချမ်းမြေ့က မထနိုင်သေးပါ။ အေးချမ်းမြေ့ကို ထိတ်လန့်သော မျက်နှာဖြူဖြူလေးနှင့် ရေချမ်းက ကြည့်နေသည် ။

ကြောင်စီစီးလေးရပ်ကြည့်ပြီး အစ်မဖြစ်သူကို သွား၍ ထူပေးရန်ပင် မေ့သွားသည် ။ လူခနော်ခနဲ့ အထုပ်လေးတွေနှင့် မြေပြင်ပေါ်အရှိန်နှင့်

လဲကျသွားရှာသော အေးချမ်းမြေ့ အတော်လေးနာသွားသည်။ ။

"အား ကျွတ် ကျွတ်"

သွယ်လျလွန်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကို မြေပြင်ပေါ်ကနေ ရုန်းပြီး ထယ့်လိုက်သည်။ ။ သည် တော့မှ ရေချမ်းက အေးချမ်းမြေ့အနားသို့ ရောက်လာသည်။ ။

"နွားကြီးက ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာနော်"

"အေးဟယ် . . . ဘာဖြစ်ပြီး ကဆုန်ပေါက်လာတယ် မသိဘူး"

"ဟင် မမချမ်းမြေ့ တတောင်ဆစ်မှာ သွေးတွေ"

"ဟင် ဟုတ်ပါရဲ့ "

တတောင်ဆစ်က မြေပြင်မှ ခဲချွန်လေးနှင့်ထိမိပြီး ပေါက်ပြဲသွားပုံ ပေါ်သည့်သွေးစတွေ စိမ့်ထွက်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။ ပြီးတော့သူ့ရဲ့ ဘယ်ဖက်လက်ကောက်ဝတ် အတော်လေးနာသွားသည်။ ။ နာနေသော သူ့လက်ကို စုတ်သပ်ပြီး ကိုင်လိုက်သည်။ ။

"လက်ဘာဖြစ်သွားလို့ လဲ မမချမ်းမြေ့"

"အရမ်းနာသွားတယ်တဲ့ အဲဒီနွားစုတ်ဒုက္ခပေးတာပေါ့"

အေးချမ်းမြေ့က ကဆုန်ပေါက်ပြေးလာသောနွားမကို မကျေမချမ်းဖြစ်နေသည်။ ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် လူနှစ်ယောက် သူတို့ကို လှမ်းကြည့်နေသည် ကို အေးချမ်းမြေ့တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် သတိမပြုမိပါ။

ကိုယ့်အနာ ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ။ မြင်းနှစ်ကောင်က သူတို့ နှစ်ယောက်ဆီသို့ ဦးတည် လာပြီး အနားရောက်ခါနီး

ကျမှ မြင်းစီးသူနှစ်ယောက်ကို သတိပြုမိသွားသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး အနီးသို့ကပ်လာနေသောသူနှစ်ယောက်ကို ငေးမောကြည့်နေသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်အနားမှာ မြင်းသမားနှစ်ယောက်စလုံးက မြင်းတွေကို တိခနဲရပ်စေလိုက်သည်။ မြင်းညိုကြီးနှင့် မြင်းနက်ကြီးနှစ်ကောင်အနက် မြင်းအနက်က ပိုကြီးပြီး ပိုထွားသည်။ အေးချမ်းမြေ့နှင့် ရေချမ်းက သူတို့ မျက်နှာတွေကို တော်တော်ကြီး မော့ကြည့်နေရသည်။

မြင်းပေါ်က လူနှစ်ယောက်စလုံးသည် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းရှိနေပြီး မြင်းအနက်ပေါ်ကလူက ပိုပြီးထည်ဝါသော ကိုယ်ဟန်အနေအထားရှိနေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ရွံ့အလူးလူးပေနေပြီး မြင်းနက်ပေါ်ကလူက ပါးပြိုင်မွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေနှင့်အတူ တစ်မျက်နှာလုံး ရွံ့တွေပေနေကြသည် မှာ သိပ်ကိုရယ်စရာကောင်းနေသည်။

အေးချမ်းမြေ့ရော ရေချမ်းပါ မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် သူတို့ ကိုမော့ကြည့်နေသည်။ အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ မျက်နှာက မြင်းနက်ပေါ်ကလူရဲ့ ရွံ့ပေနေသော မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပြုံးမိသွားသည်။

"ရှင်တို့ ဒီခြံကလား"

အေးချမ်းမြေ့က နာနေသည့်လက်ကို ကိုင်မိသွားပြီး အနာတရဖြစ်ခဲ့သည် ကို သတိရကာ မျက်နှာလေးတည်သွားသည်။ အနာတရဖြစ်ရသည့်အတွက် ဒေါသလည်း ဖြစ်သွားသည်။

"ဟုတ်တယ် မင်းတို့ ဘာကိစ္စခြံထဲကို ကျူးကျော်ဝင်လာတာလဲ"

မြင်းနက်ပေါ်ကလူက သူတို့ နှစ်ယောက်ကိုရော မြေပြင်ပေါ်မှာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော အိတ်နှစ်လုံး ပလတ်စတစ်တောင်း တစ်လုံးကိုပါသိမ်း

ကျုံးကြည့်ပြီး အသံသြသြနှင့် မေးသည်။ ။

"ရှင်စကားပြောတာ ရင့်လှချည်လား၊ ကျွန်မတို့ က ကျူးကျော်ဝင်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စရှိလို့ အာကာမင်းမြူရေးခြံထဲ ရောက်နေရတာလဲ"

"ရှင်က တော်တော်စကားပြော မာရေကျောရေ နိုင်တာပဲ၊ ကျွန်မတို့ ရှင်တို့ ရဲ့ ခြံရှင် ဦးအာကာမင်းထက်ရဲ့ ဆွေမျိုးတွေရှင့်"

အေးချမ်းမြေ့က မျက်နှာလေးကိုချီပြီး ဝင့်ကြွားစွာပြောသည်။ ။ အေးချမ်းမြေ့ကိုကြည့်ပြီး မြင်းနက်ပေါ်ကလူက မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ။

"ဘာပြောတယ် အာကာမင်းထက်ရဲ့ အမျိုး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ရန်ကုန်က လာကြတာ ရှင်ကစကားပြောရိုင်းလိုက်တာ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ကို ဦးတို့ ကိုတို့ ထည့်မခေါ်ဘဲ အာကာမင်းထက်လို့ ခေါ်ရလားရှင့်"

အသံခပ်စာစာလေးနှင့် ပြန်ရန်တွေ့နေသော အေးချမ်းမြေ့ကိုကြည့်ပြီး မြင်းညှို့ပေါ်ကလူက ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဒါနဲ့ မင်းက ဦးအာကာမင်းထက်ဆီ ဘာလာလုပ်တာလဲ"

"ဒါကျွန်မတို့ ဆွေမျိုးချင်းကိစ္စပါ၊ ရှင်တို့ နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး"

"ဟုတ်လား"

အေးချမ်းမြေ့က အသံလေးမာဆတ်ဆတ်နှင့်ပြောရင်း မြင်းနက်ပေါ်ကလူကို မကျေနပ်ဟန်နှင့် ကြည့်နေသည်။ ။ မြင်းပေါ်က လူနှစ်ယောက်

အကြည့်ချင်း ဖလှယ်လိုက်သည် ကို အေးချမ်းမြေ့က မတွေ့လိုက်ပါ။

"ဒါနဲ့ ရှင်တို့ က ဘယ်သူတွေလဲ"

"ကျုပ်က မန်နေဂျာရဲမြင့် ဟိုတစ်ယောက်ကလဲ မန်နေဂျာနိုင်ဝင်း၊
ကဲ . . . နောက်ထပ်ဘာသိချင်သေးလဲ"

မြင်းနက်ပေါ်ကလူက သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို စူးရှလွန်းသော
အကြည့်နှင့်ကြည့်ပြီးပြောသည် ။

"ဒါဆို နှစ်ယောက်စလုံး မန်နေဂျာချည်းပဲပေါ့"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒါဆို ရှင်တို့ အလုပ်ရှင်ဆီကို ကျွန်မတို့ ကို ခေါ်သွားပေးပါ"

ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ခပ်တင်းတင်းပြောနေသော အေးချမ်းမြေ့ကို အလွန်စူးရဲ
တောက်ပသောအကြည့်တွေနဲ့ ရဲမြင့်ဆိုသောသူက လေ့လာသုံးသပ်နေ
သည် ။

"ကောင်းပြီလေ . . . အိမ်ကလှမ်းတယ် ဒီကနေ တစ်မိုင်လောက်
တောင် သွားရဦးမှာ ဆိုတော့ ဒီမြင်းနဲ့ ပဲ ခေါ်သွားရမှာ ပေါ့"

ရဲမြင့်က ထိုသို့ပြောပြီး နိုင်ဝင်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ အကြည့်
ချင်းဖလှယ်ပြီး မျက်ဝန်းချင်း စကားပြောလိုက်ကြသည် ။

"နိုင်ဝင်း . . . မင်းက ကလေးနဲ့ ပစ္စည်းတွေယူသွား"

"ဟုတ်ကဲ့"

နိုင်ဝင်းက သူ့မြင်းပေါ်က သွက်သွက်ဆင်းပြီး အထုပ်တွေနှင့်
ရေချမ်းကို မြင်းပေါ်တင်လိုက်သည် ။

"သားက ဒီမြင်းကိုစီးရမှာ လား"

"အေးပေါ့ကွ"

"မြင်းမစီးဘဲ လမ်းလျှောက်သွားလို့ မရဘူးလား"

အေးချမ်းမြေ့က ရဲမြင့်ကိုကြည့်ပြီး ဆင်ခြေတက်ကြည့်သည်။ ။

"အဝေးကြီးကို လမ်းလျှောက်လို့ ရမလား၊ ပြီးတော့ မင်းလမ်းလျှောက်တာကို ထိုင်စောင့်နေဖို့ ကျုပ်မှာ မအားဘူး"

"သူဌေးတပည့်တွေကတောင် လေသံဒီလောက်မာနေရင် သူဌေးက ပိုဆိုးမယ်ထင်တယ်"

အေးချမ်းမြေ့က ပခုံးလေးတွန့်ပြီး အငေါ်တူးလေးပြောလိုက်သည်။ ။
ရဲမြင့်က ဒီမိန်းကလေးမှာ အကြောက်အလန့်နည်းပါလားဆိုပြီး ကြည့်နေသည်။ ။ ပြီးတော့ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ ကိုယ်လေးကို စွေ့ခနဲမြင်းပေါ်တင်လိုက်သည်။ ။

"အို"

ရုတ်တရက်လုပ်လိုက်သော ရဲတင်းသည့် သူ့ဟန်ကြောင့် အေးချမ်းမြေ့က မျက်နှာလေးရဲပြီး လန့်သွားသည်။ ။ အေးချမ်းမြေ့ မြင်းပေါ်ရောက်ပြီး ရဲမြင့်က မြင်းပေါ်စွေ့ခနဲ တက်လိုက်သည်။ ။

အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ ကိုယ်လုံးသေးသေးလေး သူ့ရဲ့ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ထိကပ်နေသည်။ ။ ကြက်သီးမွေးညင်းတွေထဲပြီး အေးချမ်းမြေ့ ရင်တွေခုန်သွားသည်။ ။

သူမရဲ့ ကျောပြင်ကို ပူနွေးနေသော သူ့ရဲ့ ရင်ပြင်နှင့် ကွာသွားအောင် ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ထိုင်ကြည့်သည်။ ။ အလွန်ကျဉ်းသော မြင်းရဲကျောပေါ်မှာ မို့ အေးချမ်းမြေ့အတွက် ရှောင်တိမ်းစရာ နည်းနေသည်။ ။

မြင်းရဲ့ ဇက်ထိန်းကြိုးကို သူ့လက်နှစ်ဖက်က ကိုင်ထား၍ အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ ကိုယ်လေးကို ထိုလက်နှစ်ဖက်က သိုင်းဖက်ထားသလို ရှိနေသည်။ ။ အေးချမ်းမြေ့မှာ နေရထိုင်ရ အလွန်ကျဉ်းကျပ်နေသည်။ ။ ထိုသူထံမှ သူ့ရဲ့ ကိုယ်သင်းနံ့နှင့် ရွံ့ပွက်နံ့ရောနေသော အနံ့ကိုရပြီး အေးချမ်းမြေ့က နှာခေါင်းလေးရှုံ့လိုက်သည်။ ။

"မင်းတို့ က ရန်ကုန်ကလာကြတာ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ကိုအာကာမင်းထက်ရဲ့ ဆွေမျိုးရင်းတွေလား၊ ရန်ကုန်မှာ သူ့အမျိုး တွေရှိတယ်လို့ ပြောသံမကြားဖူးဘူး"

အေးချမ်းမြေ့က ရုတ်တရက်မျက်နှာလေး ဝိုင်းဆင်းသွားပြီးမှ အသံ လွင်လွင်လေးနှင့် ပြန်ပြောသည်။ ။

"သူ့အမျိုးတွေအကြောင်း ရှင်တို့ နဲ့ မပြောဖြစ်ကြလို့ နေမှာ ပေါ့"

"ဪ"

အေးချမ်းမြေ့က မြင်ကွင်းကိုလှည့်အကြည့် သူမရဲ့ မျက်နှာလေးက ရင်ပြင်ကျယ်ကြီးနှင့် ထိကပ်သွားပြီမို့ ဒုတိယအကြိမ် ရဲမြင့်ရဲ့ ကိုယ်သင်းနံ့စူးစူးကို ရလိုက်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။ ။ ထိုအဖြစ်ကို ရဲမြင့်က မြင်လိုက်သည်။ ။

"ဘာလဲ မြို့ကြီးသူက ကျုပ်တို့ တောသားတွေကို ရွံ့နေတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး"

"မွေးမြူရေးခြံလုပ်နေရလို့ တိရစ္ဆာန်နဲ့ လုံးထွေးနေရတာ ခင်ဗျားတို့ မြို့ကြီးသားတွေလို ရေမွေးနဲ့ ဘယ်ကြိုင်နေနိုင်မှာ လဲ"

"ရှင်ကိုရွံ့လို့ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘာလို့ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ရတာလဲ"

"နှာခေါင်း မယဉ်သေးလို့ အမှတ်မဲ့ဖြစ်သွားတာပါ"

ရဲမြင့်က သဘောကျစွာရယ်လိုက်သည် ။ သူ့ရယ်သံကြောင့် အေးချမ်းမြေ့ ရှက်သွားသည် က အမှန်ပါ။

"မင်းက မြို့ကြီးသူပီပီ တော်တော်စကားတတ်ပုံပေါ်တယ်"

တစ်ချက်တစ်ချက် ရဲမြင့်ရဲ့ ထွက်သက်လေက သူမရဲ့ ကုတ်ပိုးပေါ် ကျရောက်သည့်အခါ ကုတ်ကလေး ပူနွေးသွားသလို ရင်ထဲမှာ လည်း ရှိန်းရှိန်းကြီး ဖြစ်သွားသည် ။

"ခုမှ တွေ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နီးနီးကပ်ကပ်တွေ့ရပြီး ငါ့ ရင်တွေ ဘာလို့ လှုပ်ရှားနေရတာလဲ"

ရဲမြင့်ဆီက အတွေးတွေကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး အာကာမင်းထက်ရဲ့ အကြောင်းကို စပ်စုလိုက်သည် ။

"ခြံကြီးအကျယ်ကြီးပဲနော်၊ အဲဒါအကုန် ဦးအာကာမင်းထက် ပိုင်တာ လားဟင်"

"ဟုတ်တယ်"

"ဒါဆို ဦးအာကာမင်းထက်က သူဌေးကြီးပေါ့"

"အဲဒါတွေ မင်းမသိဘူးလား"

"သူစီးပွားရေးအခြေအနေကို ကျွန်မမသိဘူး"

"ဟုတ်လား"

"သူကခုထိ လူပျိုကြီးဆို၊ ဒါလောက်ချမ်းသာပြီး မိန်းမဘာလို့ မယူသေးတာလဲ မသိဘူး"

"မင်းလေးက တော်တော်စပ်စုတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ ရဲ့ သူဌေးက သူ့အကြောင်းစပ်စုတာ မကြိုက်ဘူး"

"မှန်တာကိုပြောမိတာ စပ်စုတာမဟုတ်ပါဘူးနော်"

အေးချမ်းမြေ့က ရဲမြင့်ရဲ့ စကားကို မခံဘဲ ပြန်ချေပလိုက်သည်။ ။ ရဲမြင့်ရဲ့ မျက်နှာကို မော့အကြည့် ဟန်ချက်ယိုင်သွားသည်။ ။ ရဲမြင့်ရဲ့ လက်တွေသာ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ မရှိဘူးဆိုလျှင် မြင်းပေါ်မှ လိမ့်ကျမည်သာ။

"ကျုပ်တို့ သူဌေးမှာ မိန်းမတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသားပဲ သူကမိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး"

"ဒါဆို တော်တော်မာနကြီးတဲ့ လူပဲ ဖြစ်မယ်"

"သူ့အကြောင်းကို သူ့ကွယ်ရာမှာ ဝေဖန်တာ ကျုပ်သူဌေးက မကြိုက်ဘူး"

"ဟုတ်လား . . . ဒါဆိုဆောရီးပဲ ကျွန်မပြောတာတွေ ပြန်မပြောနဲ့နော်"

အေးချမ်းမြေ့ကဆက်ပြီး လျှာမချောင်ရဲပါ။ ပါးစပ်ကလေးပိတ်ပြီး လိုက်လာခဲ့သည်။ ။ မက်မန်းပင်များ အစီအရီစိုက်ပျိုးထားသော ခြံထဲမှ နေ မြင်းကဖြတ်သန်းနေသည်။ ။

"ခြံကြီးက အကျယ်ကြီးပဲ သာယာလိုက်တာနော်"

"မင်းလို မြို့ကြီးသူက ဒီလိုခံစားမှုမျိုးကို ခံစားတတ်လား"

"ရှင်ဟာလေ မြို့ကြီးသူတွေကို သိပ်ပြီးသဘောမတွေ့ဘူးထင်ပါရဲ့ "

အေးချမ်းမြေ့က သူ့မျက်နှာကိုလှည့်ပြီး မော့အကြည့် သူ့မေးရိုးနှင့် သူမရဲ့ နဖူးလေး ခပ်ဖွဖွလေးထိတွေ့ပြီး ရင်ထဲမှာ အခုန်မြန်သွားပြန်သည်။ ။

ဒါကြောင့် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ အသာလေးငြိမ်နေလိုက်သည်။ ။

သူမရဲ့ မြင်ကွင်းထဲသို့ ထည်ဝါလှသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးက တိုးဝင်လာသည်။ ။ ထိုအိမ်ကြီးကိုတွေ့ပြီး အေးချမ်းမြေ့အံ့ဩသွားသည်။ ။ သူမမျှော်လင့်ထားသည် က မွေးမြူရေးခြံထဲမှာ မို့ ရိုးရိုးပျဉ်ထောင်အိမ်၊ ဒါမှ မဟုတ် သာမန်တိုက်အိမ်မျိုးပါ။

"ဟာ... အိမ်ကြီး၊ အဲလောက်ကောင်းမယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး"

"ဘာလဲမင်းက ကျုပ်တို့ သူဌေးအိမ်ကို တဲစုတ်လေးလို့ မျှော်လင့်ထားလို့ လား"

"သူဌေးပဲ တဲစုတ်တော့ မဟုတ်ဘူး ရိုးရိုးအိမ်တစ်အိမ်လို့ ထင်ခဲ့တာ အိမ်ကြီးက ခေတ်မီတယ်နော်"

ရဲမြင့်က သူ့ကိုရပ်စောင့်နေသော နိုင်ဝင်းအနားသို့ မြင်းကိုစီးသွားပြီး ရပ်လိုက်သည်။ ။ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ ကိုယ်လေးကို မြင်းပေါ်မှ ချပေးလိုက်သည်။ ။ သူ့လက်နှင့်ထပ်ပြီး တွေ့ထိ ခံစားမှုကိုရရှိပြီး အေးချမ်းမြေ့ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်သွားရပြန်သည်။ ။

"နိုင်ဝင်း သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဧည့်ခန်းထဲခေါ်သွားပြီး သူဌေးထွက်လာတဲ့ အထိ စောင့်ခိုင်းထားပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ထိုသို့ပြောပြီး ရဲမြင့်ကမြင်းကြီးကို အိမ်ရဲ့ ဘေးဘက်ဆီသို့ ဆွဲသွား
သည်။ ။

"ကဲ . . . အိမ်ထဲဝင်ကြပါ"

* * *

အခန်း (၃)

နိုင်ဝင်းက အေးချမ်းမြေ့တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို အိမ်ထဲသို့ခေါ်ဆောင်လာသည်။ ။ ထည်ဝါလှသော ဧည့်ခန်းရဲ့ အဆောင်အယောင်ကိုမြင်ရပြီး အေးချမ်းမြေ့က ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်နေသည်။ ။

"ဦးအာကာမင်းထက်က တော်တော်ခေတ်မီတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ"

"ထိုင်ကြပါဦး တော်ကြာဆို အာကာလာပါလိမ့်မယ်"

နိုင်ဝင်းက သူတို့ ကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထားခဲ့ပြီး အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားသည်။ ။ အိမ်ရဲ့ ချက်ပြုတ်စီမံခန့်ခွဲမှုကို အစစတာဝန်ယူထားသော ဒေါ်မြိုင်ထံသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ။

"ကိုနိုင်ဝင်း ဧည့်သည် နှစ်ယောက်အတွက် အခန်းပြင်ခိုင်းမလို့ လား"

"အဲဒါတွေ ကျွန်တော်ညွှန်ကြားစရာ မလိုဘူးဆိုတာ သိပြီးသားပါဗျာ၊ ဒေါ်မြိုင်ကို ကျွန်တော်ဘာကူရဦးမလဲ"

"သူတို့ နှစ်ယောက်အတွက် အခန်းပြင်ပေးဖို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်လိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်မြိုင်"

နိုင်ဝင်းက ဧည့်ခန်းဆီသို့ ပြန်ထွက်လာသည်။ ။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ တော

င်ငေးမြောက်ငေးနှင့် ငြိမ်သက်နေသော မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို နှုတ်ထွက်ဆက်လိုက်သည်။ ။

"ခင်ဗျားတို့ ခဏစောင့်ပါဦးနော်"

အေးချမ်းမြေ့တို့ ကို ပြောဆိုပြီး ထွက်သွားသည်။ ။ အေးချမ်းမြေ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မိနစ်တစ်ကမ္ဘာလောက် ထင်နေသည်။ ။

"ဦးအာကာမင်းထက်ကလည်း ရှင်ဘုရင်တစ်ခါထွက် ပဲကြီးတစ်လှေချက်ထက်တောင် ပိုနေပြီ၊ ကြာလိုက်တာ ထွက်တွေ့ဖို့ ဘာတွေများ ဟန်ရေးချဲ့နေလဲမသိဘူး"

စိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ်နှင့် အာကာမင်းထက်ကို မေတ္တာပို့နေသည်။ ။ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီးမှ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော အရပ်မြင့်မားရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် အလွန်တင့်တယ်သော ရုပ်ရည်ရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ။

အသက်သုံးဆယ်လောက်ပင် ရှိဦးမည်။ နုနယ်သေးသောထိုသူရဲ့ ရုပ်ရည်ကိုကြည့်ပြီး အာကာမင်းထက် မဖြစ်နိုင်လို့ စိတ်ထဲကထင်နေသည်။ ။

"မင်းတို့ က တို့ ကိုတွေ့ချင်လို့ ဆို"

"ရှင် . . . ရှင်က ဦးအာကာမင်းထက်လား"

"ဟုတ်တယ် အာကာမွေးမြူရေးခြံရဲ့ ပိုင်ရှင် အာကာမင်းထက်ပဲ"

အလွန်တည်ငြိမ်သော မျက်နှာနှင့် စူးရှသောမျက်ဝန်းအစုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ သူရဲ့ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ ကိုယ်ကို ဖောက်ထွင်းတူးဆွသကဲ့သို့ အေးချမ်းမြေ့က ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

သူ့ကိုမြင်လိုက်စဉ်မှာ အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်သလို ကြောက်ရွံ့သလို ခံစားမှုမျိုးကို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

"ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့ ဒီကိုဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ"

"ကျွန်မတို့ ဒီကိုလာကြတာပါ၊ ကျွန်မတို့ က ဦးချမ်းမြေ့ရဲ့ သားသမီးတွေပါ"

အာကာမင်းထက်က မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသည်။ ။ သူ့ရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ ဦးချမ်းမြေ့ဟူသော အမည်ကိုရှာဖွေကြည့်သည်။ ။ ရေးရေးလေးတောင် ထင်လာခြင်းမရှိပါ။

"ဘယ်က ဦးချမ်းမြေ့လဲ၊ သူကတို့ နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ"

"ဦးအာကာမင်းထက်က ဦးချမ်းမြေ့ကို တကယ်ပဲ မသိဘူးလား"

"မသိဘူးပဲ ပြောရမှာပဲ"

"ဒုက္ခပါပဲရှင် ဦးချမ်းမြေ့ဆိုတာ ရှင်နဲ့ အမျိုးတော်တယ်လေ"

"ဟုတ်လား"

အာကာမင်းထက်က မယုံကြည်နိုင်သည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် အေးချမ်းမြေ့ကို ကြည့်ပြီးလှောင်သလိုလို မျက်နှာထားနှင့် မေးသည်။ ။

"မင်းတို့ ဘယ်ကလာကြတာလဲ"

"ရန်ကုန်ကပါ"

"လာတဲ့ အကြောင်းရင်းကရော"

"ပြောပြီးပြီလေ၊ လာလည်တာလို့ "

မာရေကျောရေနိုင်လှသော မိန်းကလေးကို အာကာမင်းထက် စူးစို

ကံစွာကြည့်ပြီး ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် သည် မိန်းမချောလေး သူ့ဆီကို ရောက်လာသည် ကို သိလိုပါသည်။ ။

"ဟုတ်ပါပြီ မင်းတို့ က ဘယ်နှစ်ရက်လောက် နေကြမှာလဲ"

"သုံးလေးရက်လောက်ပါပဲ"

"မင်းလက်က သွေးတွေထွက်နေပါလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင်တို့ ရဲ့ နွားကြီး စည်းမရှိကမ်းမရှိ ပြေးလာတာ တိုက်မိမလိုဖြစ်ပြီး ကျွန်မချော်လဲသွားပါတယ်"

"ဒါနဲ့ နေပါဦး မင်းတို့ နာမည်ကို တို့ မသိရသေးဘူး"

"သားနာမည်က ရေချမ်းပါ၊ သူကသားရဲ့ မမ ချမ်းမြေ့ပါ"

"ဪ... မင်းနာမည်က ချမ်းမြေ့လား"

"အပြည့်အစုံက အေးချမ်းမြေ့ပါ"

"ကောင်းပါပြီ၊ အေးချမ်းမြေ့ မင်းက တို့ ကိုစွတ်ပြီး အမျိုးတော်နေ တော့၊ ပြီးတော့ တို့ ရဲ့ နွားကြောင့် အနာတရဖြစ်သွားတယ်ဆိုတော့ မင်း သုံးလေးရက်လာလည်တာကို ဧည့်ခံရမှာပေါ့"

အာကာမင်းထက်က လိုလိုလားလားမရှိဟန်နှင့် ပြောလိုက်ပေမယ့် အိမ်ရှင်မလိုလားသည် ကို သိပေမယ့် အေးချမ်းမြေ့က ခပ်တင်းတင်းပြောပြီး သည် အိမ်က ထွက်မသွားနိုင်ပါ။

ထွက်လာရင်းကိစ္စ မအောင်မြင်ဘဲ အေးချမ်းမြေ့က မပြန်နိုင်ပါ။ ရင် ထဲမှာ ရှိနေဆဲဖြစ်သော မာနအစွန်းအစလေးတွေကို မျိုချလိုက်ပြီး သည် အိမ်ကြီးမှာ နေရန် စိတ်ကူးသည်။ ။

"ကဲ အပေါ်ထပ်မှာ မင်းတို့ အတွက် အခန်းပြင်ထားတယ်"

"ရေချိုးပြီး ထမင်းစားဖို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ပါ"

အေးချမ်းမြေ့တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မြိုင်ကို လှမ်း
ခေါ်လိုက်သည်။ ။

"ဒေါ်မြိုင် သူတို့ ကို အခန်းထဲလိုက်ပို့လိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဒေါ်မြိုင် နောက်ကနေ အိတ်ကိုဆွဲပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက်
လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ။ အေးချမ်းမြေ့က သူမကိုစူးစမ်းသောအကြည့်တွေနှင့်
ကြည့်နေသည် ကို အေးချမ်းမြေ့က မသိပါ။

အာကာမင်းထက်က ဧည့်ခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်ပြီး စာကြည့်ခန်းဆီ
သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ။ အဘိုးရဲ့ ဒိုင်ယာရီကို ပြန်၍ ရှာကြည့်သည်။ ။

သူ့အသိမှာ မှေးမှိန်နေသော အတိတ်ကအဖြစ်ကလေးတစ်ခုကို ပြန်
ပြောင်းသတိရသည်။ ။

"ဘာအကြံနဲ့ အေးချမ်းမြေ့ ငါ့ဆီကို ရောက်လာတာလဲ"

မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး အာကာမင်းထက်က စဉ်းစားရင်း အဘိုးဖြ
စ်သူ ဦးသာတိုးရဲ့ ဒိုင်ယာရီကို သေချာစွာ ပြန်သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။ ။

အေးချမ်းမြေ့က ရေချမ်းအတွက် စီစဉ်ပေးထားသော အခန်းဆီသို့
အလျင်ဝင်သည်။ ။ ရေချမ်းကြည့်ရသည် မှာ ဖြူပျော့ပြီး အလွန်ပင်ပန်းနွ
မ်းနယ်နေပုံရနေသည်။ ။

"မောင်လေး ရေချိုးပြီးရင် အောက်မှာ ထမင်းသွားစားမယ်နော်"

"ဟင့်အင်း . . . မစားချင်ဘူး သားအိပ်ချင်ပြီ"

"ချွေးနဲ့တွေနဲ့ ညစ်ပတ်နေတာ ဘယ်လိုအိပ်လို့ ရမှာ လဲ"

"ဒါဆို ဆေးကြောပြီး အိပ်တော့မယ်"

"သူ့ကြည့်ရတာ တော်တော်ပင်ပန်းနေပုံပဲ"

"ဟုတ်ပါတယ် . . . ရေချိုးခန်းဘယ်မှာ လဲဟင်"

"ဒီအခန်းကထွက်ရင်ညာဘက်ကို လျှောက်သွားလိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ကလေး ထမင်းမစားချင်ရင် နွားနို့ပူပူလေးနဲ့ ပေါင်မုန့်ယူလာပါမယ် ကျေးဇူးပြီးသိပ်လိုက်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဒေါ်မြိုင်က ပြောဆိုပြီးထွက်သွားသည်။ ။ အေးချမ်းမြေ့က ရေချိုးခန်းဆီသို့ ရေချမ်းကိုခေါ်သွားပြီး မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင် ပေးလိုက်သည်။ ။

ရေချမ်းကိုကြည့်ရသည် မှာ မတ်တတ်ကပြီလဲမတတ် အင်အားတွေ ကုန်ခမ်းနေသည် လို့ ထင်သည်။ ။

အခန်းထဲပြန်ရောက်ပြီး အဝတ်အစားလဲပေးနေစဉ်မှာ ဒေါ်မြိုင်က နွားနို့နွေးနွေးနှင့် အတူရောက်လာသည်။ ။

"ဒါလေး သူ့ကိုတိုက်လိုက်ပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် . . . ဒေါ်မြိုင်"

ဒေါ်မြိုင်က ပေးပြီးပြန်ထွက်သွားသည်။ ။ အေးချမ်းမြေ့က ရေချမ်းကို ပေါင်မုန့်နှင့်နွားနို့တိုက်လိုက်သည်။ ။ စားနေစဉ်မှာ ပဲ ရေချမ်းရဲ့ မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းနေပြီ။

"သားအိပ်ချင်ပြီ မမချမ်းမြေ့"

"အေးပါကွယ် အိပ်ပါ"

ရေချမ်းကို အိပ်ရာပေါ်မှာ အကျအနသိပ်ပြီးမှ အေးချမ်းမြေ့က သူမရဲ့ အခန်းကို ကူးလာခဲ့သည်။ ။ အဝတ်အစားလဲပြီး ရေချိုးခန်းသို့ကူးလာခဲ့သည်။ ။ ရေကိုသွက်သွက်ချိုးလိုက်တော့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုတွေ အတော်အတန် လျော့သွားသည်။ ။ ဘယ်လက်က အတော်နာနေ၍ ညာလက်တစ်ဖက်နှင့်ပဲ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ရသည် မှာ အားမရပါ။

မျက်နှာလေးကို ဘာမှ လိမ်းခြယ်ခြင်းမပြုဘဲ၊ အဝတ်အစားမြန်မြန်လဲပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ လှေကားထိပ်မှ နေ လှေကားရင်းမှာ အာကာမင်းထက် ရပ်နေသည် ကိုတွေ့ရသည်။ ။

လှေကားမှ ဆင်းလာသော အေးချမ်းမြေ့ကို စူးစိုက်သောမျက်နှာတည်တည်နှင့် ကြည့်နေသည် ကိုတွေ့ရပြီး ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ သူမရဲ့ ရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုတွေ ဖြစ်နေသည်။ ။ ညွတ်ကျချင်သော ခြေထောက်တွေကို မနည်းကြီးသယ်ဆောင်ပြီး လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

လှေကားမှ ဆင်းလာသော အေးချမ်းမြေ့ကို စူးစိုက်သောမျက်နှာတည်တည်နှင့် ကြည့်နေသည် ကိုတွေ့ရပြီး ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ သူမရဲ့ ရင်ထဲမှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုတွေ ဖြစ်နေသည်။ ။ ညွတ်ကျချင်သော ခြေထောက်တွေကို မနည်းကြီးသယ်ဆောင်ပြီး လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

"ရေချမ်းရော"

"သူပင်ပန်းလွန်းလို့ အိပ်ပျော်သွားပါပြီ"

"ကောင်းတယ်၊ မင်းနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်စကားပြောလို့ ရတာပေါ့"

"

လှေကားပေါ်မှ ဆင်းလာရင်း ဘေးကလက်ရန်းကိုအားပြုရင်း ကိုင်လိုက်မိစဉ် ဘယ်လက်ကောက်ဝတ်အား စူးခနဲထိုးနာသွား၍ အေးချမ်းမြေ့က လွှတ်ခနဲ တစ်ချက်အော်မိသည်။ ။

"အား"

အေးချမ်းမြေ့ အော်လိုက်သောအသံက တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်လေးဖြစ်ပေမယ့် နာကျင်၍ သွားသောမျက်နှာကို အာကာမင်းထက်က တွေ့လိုက်သည်။ ။

"လာထိုင်ပါဦး အေးချမ်းမြေ့"

"မင်းကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို ထိတ်လန့်စိုးရိမ်နေပုံပဲ၊ မင်းဘာကိုကြောက်နေတာလဲ အေးချမ်းမြေ့"

"ရှင် . . . ကျွန်မဘာကိုမှ မကြောက်ပါဘူး"

စူးရှသောမျက်ဝန်းအောက်မှာ အရည်ပျော်သွားမတတ် အေးချမ်းမြေ့ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ အာကာမင်းထက်ကို သူမကြောက်စွဲမိသော်လည်း နှုတ်ကထုတ်၍ ဝန်ခံမည်မဟုတ်ပါ။

"ရေချမ်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"ဆယ့်တစ်နှစ်ပါ"

"မင်းအသက်ကရော"

"နှစ်ဆယ်ပါ"

"ဒီလိုပဲ မင်းတို့ မောင်နှမ လျှောက်သွားနေကြတာပဲလား၊ မင်းမိဘတွေက မပြောဘူးလား"

"သူတို့ မရှိကြတော့ပါဘူး"

"ဒါဆို မင်းနဲ့ မင်းမောင်လေး နှစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်နေတယ်ပေါ့

"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"မင်းတို့ ကို ဘယ်သူက တာဝန်ယူကြည့်ရှုပေးလဲ"

"ရေချမ်းကို ကျွန်မတာဝန်ယူရတာပါ"

"ဘာကွ . . . ကလေးသာသာပဲရှိတဲ့ မင်းက တာဝန်ယူရတယ် ဟုတ်လား"

မယုံနိုင်လောက်သောမျက်ဝန်းတွေနှင့် အေးချမ်းမြေ့ကိုကြည့်ပြီး
သေချာအောင်ထပ်စစ်ကြည့်၍ မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးလိုက်သည်။ ။

"မင်းအဖေနဲ့ အဘိုးနာမည်ကို ဘယ်သူတွေလဲ ပြောပါဦး"

"အဖေနာမည်ပြောပြီးသားလေ"

"ထပ်ပြောခိုင်းနေတာပါ အေးချမ်းမြေ့"

"အဘိုးနာမည် ဦးစံတိုးပါ၊ အဖေနာမည် ဦးချမ်းမြေ့ပါ"

ဧည့်ခန်းထဲက ဓာတ်ပုံကြီးတစ်ပုံဆီသို့ အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ အကြည့်က
ရောက်သွားပြီး ထိုပုံကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

"အဲဒါမျိုးပုံ အိမ်မှာ ရှိဖူးတယ်"

"ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့ပုံလဲ"

"ဖေဖေရဲ့ အဘိုးပုံပါ"

"နာမည်ရောသိလား"

"ဦးညဏ်တိုးလို့ ပြောတာပဲ"

စူးစိုက်သောအကြည့်များ နှင့် အေးချမ်းမြေ့ကို အာကာမင်းထက်က ကြည့်နေသည်။ ။

"ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့ ဆွေမျိုးတော်တယ်ဆိုတာ ရှင်လက်ခံနိုင်ပြီလား"

"စဉ်းစားနေတုန်းပဲ"

"ဒါဆို ကျွန်မတို့ မောင်နှမကို ဒီမှာ ခဏနေခွင့် မပေးတော့ဘူးလား"

"မင်းတို့ မောင်နှမကြည့်ရတာ ပိန်လို့ပြီး လေတိုက်ရင်လဲမလားလို့ တောင်ထင်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် လူမှုရေးအရ ဒီမှာ ခဏနေခွင့်ပြုတယ်"

အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ မျက်နှာပေါ်ဝယ် ဝမ်းသာကျေနပ်သည့် အရိပ်အယောင်လွှမ်းမိုးသွားသည် ကို အာကာမင်းထက် ပီပြင်စွာ တွေ့လိုက်သည်။ ။

"ထမင်းစားလို့ ရပါပြီဆရာ"

"လာ အေးချမ်းမြေ့ ထမင်းစားမယ်"

ကျယ်ဝန်းသောထမင်းစားခန်းကြီးထဲမှာ ထမင်းစားပွဲကြီးက အရှည်ကြီးပါ၊ စားပွဲထိပ်မှာ အာကာမင်းထက်ထိုင်ပြီး ဘေးမှာ အေးချမ်းမြေ့က ထိုင်သည်။ ။

ဟင်းပွဲတွေစုံလင်လှသော ထမင်းခိုင်းကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းထဲဆာလောင်မွတ်သိပ်စိတ်က ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။ ။ တစ်ချိန်က ရွှေထီးဆောင်းခွဲရသောဘဝကို လွမ်းမောစွာ ပြန်ပြောင်းသတိရပြီး မျက်နှာလေး ဝိုင်းသွားသည်။ ။

"စားပါ အေးချမ်းမြေ့"

ဩဇာအာဏာနှင့်ပြည့်ဝနေသော အာကာမင်းထက်ရဲ့ အသံကို ကြား
လိုက်ရပြီး အတွေးတွေ ထမင်းစားပွဲဆီသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ။ ဟန်
ဆောင်ခြင်းကင်းမဲ့စွာ ထမင်းဟင်းကို မြိန်ယှက်စွာ စားလိုက်သည်။ ။

"မင်းကြည့်ရတာ တော်တော်ဆာနေပုံပဲ"

"ဟုတ်တယ် မနေ့ညကတည်းက ထမင်းကို ကောင်းကောင်း မ
စားဖြစ်ဘူး"

တန်ဖိုးနည်းလှသော အဝတ်အစားတွေဝတ်ဆင်ထားပြီး ညှိုးနွမ်းနေ
သော မျက်နှာလှလှလေးကို အာကာမင်းထက် စေ့စေ့ကြည့်နေသည်။ ။ ဇွ
န်းခက်ရင်းနှင့် ထမင်းစားနေသော အေးချမ်းမြေ့က ညာလက်ကိုသာ အ
သုံးများ သည် ဆိုတာကို အာကာမင်းထက်က ကောင်းကောင်း ကြီးသ
တိပြုမိသည်။ ။

"မင်း ညာလက်ကောက်ဝတ် ဘာဖြစ်သွားလဲ ပြစမ်းပါဦး"

စကားမဆုံးမီ အေးချမ်းမြေ့က သူမလက်ကိုမပြမီမှာ ပဲ အာကာမင်း
ထက်က အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ လက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ။ ညင်သာမှုမရှိ
သော ကိုင်တွယ်မှုကြောင့် လက်ကနာပြီး အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ ပါးစပ်လေးဟ
သွားသည်။ ။

"သိပ်နာနေလား"

"ဟင့်အင်း မနာပါဘူး"

"မနာဘူးသာပြောတယ် မင်းမျက်နှာရှုံ့မဲ့နေပါလား"

"နည်းနည်းပဲနာတာပါ"

"ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒဏ်ရာရသွားတာလဲ"

"ရှင့်ရဲ့ နွားကြီးကြောင့် လဲကျမိရင်းနဲ့ ပါဆိုတာ စောစောကပြောပြီးပြီလေ"

"ဒါဆို ဒီအနာတရရမှုအတွက် တို့ မှာ တာဝန်ရှိတယ်ပေါ့"

"အဲလိုမဆိုလိုပါဘူး"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန် ဆရာဝန်ပြရမယ်"

"တစ်ရက်နှစ်ရက်နေရင် ကောင်းသွားမှာ ပါ ပြစရာမလိုပါဘူး"

"ကဲအငြင်းပွားမနေနဲ့ ခုလောလောဆယ် အနာသက်သာအောင် ဆေးလိမ်းပေးမယ်"

အာကာမင်းထက် အနာသက်သာစေသော အော်ထရွန်လိမ်းဆေး တောင့်ကိုယူပြီး အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ လက်ကို လိမ်းပေးသည်။ ။ အေးချမ်းမြေ့ ရဲ့ ရင်တွေ တအားဖိုနေသည်။ ။

ဆေးလိမ်းပြီးသောလက်ကောက်ကို ပတ်တီးစည်းပေးပြီး ညအိပ်ခါ နီးသောက်ရန် ဆေးကိုပါပေးသည်။ ။

"ကဲ ဒီဆေးသောက်ပြီး အိပ်လိုက်ပါ မင်းကြည့်ရတာ သိပ်ကိုပင်ပန်း နေတယ်"

"ဟုတ် ကျေးဇူးပါပဲ"

အေးချမ်းမြေ့က သူ့အကြည့်အောက်မှာ နေရတာ ရင်ခုန်လွန်း၍ ခပ် သွက်သွက်ပင် အာကာမင်းထက်ရှေ့မှ ထွက်လာသည်။ ။ အခန်းထဲရောက်သည် အထိ ရင်ခုန်ခြင်းက မပြေသေးပါ။

"ငါဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ စောစောက ကိုရဲမြင့်နဲ့ တွေ့တော့လဲ ရင် ခုန်တယ်၊ ခု ကိုအာကာမင်းထက်နဲ့ တွေ့တော့လဲ ရင်ဖိုတယ်၊ အာကာ

မွေးမြူရေးခြံရောက်မှ ဘာလို့ ဒါလောက် ရင်ခုန်တက်နေရတာလဲ"

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေနပ်စွာနှင့် အေးချမ်းမြေ့ အိပ်ပျော်သွားသည် ။

* * *

အခန်း (၄)

ညကနှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်သွားပြီး အေး
ချမ်းမြေ့က နံနက်လေးနာရီသာသာလော
က်မှာ အိပ်ရာမှ နိုးသည် ။ အာကာမင်းထ
က်တို့ အိမ်သားတွေ ဘယ်အချိန်အိပ်ရာက
ထသည် ဆိုတာကို အေးချမ်းမြေ့ မသိပါ။

အိပ်ရာမှ နိုးပြီး အိပ်ရာထဲနေရမှာ အေး
ချမ်းမြေ့ ကျောပူသည် ။ ဒါကြောင့်အိပ်ရာမှ
ထပြီး သွားတိုက် မျက်နှာသစ်ပြီး အောက်
ထပ်သို့ဆင်းခဲ့သည် ။ အောက်ထပ်မှာ တိ
တ်ဆိတ်ခြင်းက လွှမ်းမိုးနေသည် ။ အချိန်
ကိုကြည့်လိုက်တော့ နံနက်ငါးနာရီသာရှိ
သေးသည် ။

အိမ်ရှေ့တံခါးကြီးကနေ ခြံထဲသို့ဆင်းခဲ့
သည်။ ။

အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်ပြီး သာယာနေ
သောပတ်ဝန်းကျင်က သူမကိုဖိတ်ခေါ်နေ
သည်။ ။ နံနက်ဝေလီဝေလင်းရဲ့ ရှုခင်းက သူ
တို့ ဆီ တိုးဝင်လာအောင် အေးချမ်းမြေ့ကို
ဖြားယောင်းနေသည်။ ။

"ခြံထဲကို လမ်းလျှောက်ကြည့်ဦးမယ်"

တစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားသင့် မ
သွားသင့်ဆိုသည့်အတွေးကို ချိန်ဆမိခြင်းမ
ရှိဘဲ စိတ်အလိုလိုက်ကာ အိမ်ရဲ့ ပတ်ဝန်း
ကျင်ရှုခင်းဆီသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။ ။

အိမ်ရဲ့ ဝန်းကျင်မှာ လှပ၍ အရောင်အ
သွေးစုံသော ပန်းများကို စိုက်ပျိုးထားသည်
။ အထူးသဖြင့် နှင်းဆီပန်းများကို တွေ့ရသ
ည်။ ။ အမျိုးပေါင်းစုံသော ပန်းခြံကိုကျော်လွ

နံ လာပြီးသည့်အထိ မွေးမြူရေးတဲများကို
မတွေ့ရသေးပါ။

"ခြံကြီးက အတော်ကျယ်တာပဲ"

ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးကိုကြည့်ပြီး အေး
ချမ်းမြေ့က သဘောကျနေသည် ။ သာယာ
လှသော ပတ်ဝန်းကျင်ကသူမကို ဖမ်းစား
ထားသည် ။

"ဒီမှာ အမြဲနေရမယ်ဆိုရင် ငါ့ပျင်းမိမှာ
မဟုတ်ဘူး "

သည် ခြံကြီးသည် အေးချမ်းသာယာလှ၍
အမြဲကိုနေချင်စိတ်တွေ အေးချမ်းမြေ့မှာ ဖြ
စ်ပေါ်နေသည် ။ ဆက်လျှောက်သွားသော
အခါ ပါဂျဒိုကားတစ်စီး၊ ဟိုင်းလပ်(စ်) ကား
တစ်စီးနှင့် ထရပ်ဟီးနီးကားကြီးတစ်စီးကို
တွေ့လိုက်ရသည် ။

ထိုကားများ

ထားရာတဲဆီသို့

အေးချမ်းမြေ့က လျှောက်သွားသည် ။ ပါဂျ
ဒိုကားရဲ့ ဝမ်းဗိုက်အောက်မှ ထွက်နေသော
ခြေနှစ်ချောင်းကို တွေ့လိုက်ရပြီး တစ်ယော
က်ကားပြင်နေသည် ကို တွေ့ရသည် ။

"ကားကိုလဲ ဒီမှာ ပဲ ပြင်တာပေါ့နော်"

"ခင်ဗျာ"

ကားအောက်မှာ ပြင်ဆင်နေသောသူက
အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်စဉ်၊ ကတ္တီပါသ
ည်းကြိုးအနီလေးဖြင့် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ခြေ
ထောက်လေးတစ်စုံကို တွေ့ရသည် ။ လှပ
သောခြေထောက်လေးကိုကြည့်ပြီး ငယ်ရွ
ယ်ပျိုမျစ်သူပင် ဖြစ်လိမ့်မည်လို့ ထင်ပြီး
ကားအောက်မှ နေ လျှောခနဲထွက်လာသ
ည် ။

စက်ဆီများ ပေနေသော်လည်း အသက်နှ
စ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသည့် ရုပ်ရည်သင့်တင့်

သော လူငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ။
ထိုသူကအေးချမ်းမြေ့ကို အံ့သြသည့်ဟန်နှင့်
ငဲ့ ကြည့်နေသည်။ ။

"ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ ဒီကိုဘာလာလုပ်
တာလဲ"

"ကျွန်မက ဦးအာကာမင်းထက်တို့ အိမ်
ကပါ။ သူ့ရဲ့ အမျိုးလေ"

"ဟုတ်လား . . . တစ်ခါမှ ဒီကိုမလာဖူး
ဘူးနော်"

"ဟုတ်တယ် ဒါပထမဦးဆုံးအကြိမ်လာ
လည်တာလေ ဒါနဲ့ ရှင်ကားပြင်တဲ့ မက္ကင်းနစ်
လား"

"ဟုတ်တယ် . . . ဆရာရဲ့ ကားတွေကို
ကျွန်တော်ပဲ ဦးစီးပြီးပြင်ပေးတာပါ"

"ဒါဆို ကားဝပ်ရှေ့သွားစရာ မလိုဘူး
ပေါ့"

"မလိုဘူးလေ"

"ဒီခြံကြီးက မြို့စွန်မှာ ရှိပြီး အရမ်းကျယ်
တော့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ နီးစပ်မှု သိပ်မရှိဘူး
နော်"

"ဟုတ်ပါတယ် . . . အလုပ်သမား မိသား
စုတွေတော့ ရှိတယ်၊ ဆရာက သူတို့ ကို တ
န်းလျားကြီးဆောက်ပြီး ထားတာ"

"ဟုတ်လား"

"အလုပ်သမားတွေ အများကြီးလားဟင်"

အေးချမ်းမြေ့က စပ်စုပြီးမေးသည် ။
ကားပြင်ဆရာက မဖြေသေးဘဲ သူ့အကြည့်
က အေးချမ်းမြေ့နောက်သို့ ရောက်သွားသ
ည် ။ အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ ပခုံးပေါ်သို့ လေးလံ
နေသောလက်တစ်ခုက ကျရောက်လာသ
ည် ။

"ဘာလဲ မင်းက"

ကြည်လင်လေးနက်သောအသံနှင့် မေး
လိုက်၍ အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ ကိုယ်လေး
တွန့်သွားသည်။ ။

"စောစောစီးစီး ဘယ်တွေလျှောက်သွား
နေတာလဲ"

မော့အကြည့် အလွန်တည်တံ့သော မျက်
ဝန်းအစုံကို တွေ့ရပြီး အေးချမ်းမြေ့က ဘာ
မှ ပြန်မဖြေပါ။ အာကာမင်းထက်နှင့် ခုလို
နီးနီးကပ်ကပ် နေရလေတိုင်း အေးချမ်းမြေ့
မှာ ဘာကြောင့်ကြောက်စိတ်တွေ ဖြစ်နေရ
သလဲ။

"ကဲလာ . . . မနက်စာသွားစားကြမယ်"

အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ ပခုံးကို
မလွှတ်တမ်းကိုင်ပြီး
အာကာမင်းထက်ကပြော၍ ခေါ်ဆောင်ခဲ့
သဖြင့် ကားများ နှင့်ဝေးရာအိမ်ကြီးဆီသို့

အေးချမ်းမြေ့ကပါလာသည် ။ ကားပြင်ဆ
ရာမမြင်နိုင်လောက်သည့် နေရာရောက်မှ
သူမရဲ့ ပခုံးကို ကိုင်ထားသောလက်ကို အာ
ကာမင်းထက်က ဖယ်လိုက်သည် ။

"မင်းတစ်ယောက်တည်း ဘာလို့ လျှော
က်သွားနေတာလဲ ဒီလိုမနက်ဝေလီဝေလင်း
မ့၁ တစ်ယောက်တည်းလျှောက်သွားလို့ မ
သင့်ဘူးကွ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဒါရှင်ရဲ့ ခြံပဲ မဟုတ်
လား"

"တို့ ခြံဆိုပေမယ့် ခြံထဲမှာ အလုပ်သမား
တွေရှိတယ်၊ မင်းကိုသူတို့ က သိကြတာ မ
ဟုတ်ဘူး "

အေးချမ်းမြေ့က အာကာမင်းထက်ကို
နားမလည်နိုင်ပါ။ သူ့အလုပ်သမားတွေက
ရော သူမကို ရန်ပြုမှာ တဲ့ လား။

"ဘာလဲ ရှင့်အလုပ်သမားတွေက
သိပ်ဆိုးလို့ လား"

"မင်းတော်တော်လျှာရှည်ပါလား အေးချမ်းမြေ့၊ တို့ အိမ်မှာ နေရင် တို့ ချမှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းကို မင်းလိုက်နာပါ"

အာကာမင်းထက်က စိတ်မရှည်ဟန်နှင့် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်တော့ အေးချမ်းမြေ့က ရှေ့ဆက်ပြီး အတွန့်တက်ပြီး ပြောမနေတော့ပါ။

အိမ်ကြီးဆီသို့
အာကာမင်းထက်နှင့်ယှဉ်ပြီး လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆတ်ဆတ်ထိမခံစိတ်လေးကို မထိန်းနိုင်၍ အာကာမင်းထက်ကို ပြန်ပြောချင်သော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းထားလိုက်သည်။ ။

"သူ့ကိုကြည့်ရတာ အလုပ်သမားတွေနဲ့

ငါ့ကို မဆက်ဆံစေချင်ဘူးထင်တယ်"

ထမင်းစားခန်းနားရောက်တော့
အေးချမ်းမြေ့က ရေချမ်းကို သွား၍ သတိရ
သည်။ ။ အိပ်ရာကနိုးပါလေစလို့ တွေးမိသ
ည်။ ။

"ကျွန်မရေချမ်းကို သွားနှိုးလိုက်ဦးမယ်"

"ခုမှ ရေချမ်းကို သတိရတယ်ပေါ့"

"သတိမရဘဲ နေမလား၊ ရေချမ်းက ကျွန်
မရဲ့ မောင်လေးပဲ၊ သူအိပ်ရာက စောစောမ
ထတတ်လို့ တမင်မနှိုးဘဲ ထားလိုက်တာပါ
"

"ဒေါ်မြိုင်က သူ့ကိုမျက်နှာသစ်ပြီး ဆင်းခဲ့
လို့ ပြောထားပြီးပြီ၊ ဆင်းလာလိမ့်မယ်"

အာကာမင်းထက်က နံနက်စာပြင်ဆင်
ထားသော ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်နေပြီမို့
အေးချမ်းမြေ့လည်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ နံ

နက်စာပေါင်မုန့်ထောပတ်စတော်ဘယ်ရီ
ယို၊ ကိတ်မုန့်၊ ကော်ဖီ၊ နွားနို့၊ ပန်းသီး၊ ငှက်
ပျောသီး စသောအစားအသောက်များ ပြည့်
လျှံစုံလင်နေသည်။ ။

ထိုအစားအသောက်များကိုကြည့်ပြီး
အေးချမ်းမြေ့ ဗိုက်ဆာလာသည်။ ။ အာကာ
မင်းထက် ဘာကိုမျှစမနှိုက်သေး၍ သူ့ကို
စောင့်နေသည်။ ။ ထိုစဉ်မှာ ရေချမ်းက အခ
နီးထဲရောက်လာသည်။ ။ မျက်နှာလေးက သု
န်သုန်မှုန့်မှုန့်နှင့်ပါ။

"မမချမ်းမြေ့ သားကိုထားခဲ့ပြီး ဘယ်
တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ"

"ခြံထဲမှာ ပါကွယ်"

"အိပ်ရာနီးနီးချင်း မမချမ်းမြေ့ကို မတွေ့
တော့ သားအရမ်းကြောက်သွားတယ်"

ဖြူဖျော့ပိန်လှီနေသော ရေချမ်းကို အာ

ကာမင်းထက်က ခပ်တည်တည်ကြီး စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

"နောက်ကို သားတစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့ နော်"

"အေးပါ မောင်လေးရယ်"

"နေစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းကယောက်ျားမဟုတ်တဲ့ အတိုင်းပဲ ဘာကိုကြောက်နေရတာလဲ"

"သားတစ်ယောက်တည်း မနေရဲဘူး။ မမချမ်းမြေ့အနားမှာ ရှိမှ နေရဲတယ်"

"ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး မင်းဒါလောက်ကြောက်နေတာ မရှက်ဘူးလား"

အာကာမင်းထက်က သည့်ထက်ပိုပြီး ပြောလိုက်မှာ ကို စိုးရိမ်ပြီး အေးချမ်းမြေ့က အလျင်အမြန်ဝင်ပြီး ကာကွယ်သည်။ ။

"မောင်လေးရေချမ်းက ကောင်းကောင်း
နေမကောင်းတော့ စိတ်အားငယ်နေရှာတာ
ပါ"

"သူက ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ"

"ဦးအာကာမင်းထက် မမြင်ဘူးလား သူ
သိပ်ပိန်ပြီး အားနည်းနေတာ"

"မင်းကျတော့ရော သိပ်ပြီးခွန်အားပြည့်
နေလို့ လား"

ပိန်လို့နေသော အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ ကိုယ်
လေးကို သိမ်းကျုံးကြည့်ပြီး အာကာမင်းထ
က်က မေးသည် ။ သူ့အကြည့်အောက်မှာ
အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ ကိုယ်လေးပို၍ ကျုံ့သွားသ
လို ခံစားလိုက်ရသည် ။

"ကျွန်မက လူကြီးပဲ သူ့ထက်စိတ်ဓာတ်
ရော၊ ကိုယ်ခန္ဓာပါ ကြံ့ခိုင်နိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်

"မင်းကလူကြီး ဟုတ်လား"

"ကျွန်မက မောင်လေးရေချမ်းကို ကြည့်
ရှုစောင့်ရှောက်နေရတော့ လူကြီးပေါ့"

အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ အဖြေကြောင့်
တည်တင်းနေသော အာကာမင်းထက်ရဲ့ နှု
တ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေး ကွေးခနဲ ဖြစ်သွား
သည်။ ။

"ကဲ စားကြပါ"

"ဟာ စားစရာတွေစုံနေတာ
ပျော်စရာကြီးနော်"

အစားအသောက်များကိုကြည့်ပြီး
ရေချမ်းက ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ဝမ်းသာ
အားရစားသည်။ ။ အားပါးတရ စားနေသည်
ကို အာကာမင်းထက် စားသောက်ရင်းနှင့်
ကြည့်နေသည်။ ။

"စားလို့ ကောင်းလားကွ"

"ကောင်းတာပေါ့ ကိုကိုကြီးရာ၊ ဒါမျိုး
သားတို့ မစားရတာ ကြာပြီ"

"ဟုတ်လား ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ"

"ဖေဖေမရှိကတည်းကပေါ့၊
ဖေဖေရှိတုန်းကတော့ သားတို့ က သူဌေး
လေ"

"ရေချမ်း လူကြီးကို
ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ"

ကလေးဆိုတော့ မှန်တာတွေကို လျှောက်
ပြောနေ၍ သည့်ထက်ဆက်ပြောမှာ
စိုးပြီး အေးချမ်းမြေ့က ဟန့်တားလိုက်သည်
။

"မင်းကဘာဖြစ်လို့ ဟန့်တားရတာလဲ မ
င်းတို့ အကြောင်း တို့ ကိုမသိစေချင်ဘူး
လား"

"မဟုတ်ပါဘူး ဦးအာကာမင်းထက်က

ကျွန်မတို့ ရဲ့ အကြောင်းတွေကို အချိန်ကုန်
ခံပြီး သိချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"စိတ်ဝင်စားစရာမရှိလို့ ပါ"

"မင်းတို့ အဖေဆုံးသွားတာ ကြာပြီလား"

"ရှစ်လလောက်တော့ ရှိပါပြီ"

"ဪ... သိပ်မကြာသေးဘူးကိုး"

"မမသားကို နွားနို့ထပ်ထည့်ပေးပါ"

အေးချမ်းမြေ့က နွားနို့အိုးကို အမှတ်တမဲ့
ဘယ်လက်နှင့် မလိုက်စဉ် ကရားက အန
ည်းငယ်သာမြောက် လာပြီး အေးချမ်းမြေ့
က နာကျင်စွာ မျက်နှာလေးမဲ့ပြီး ညည်းသံ
နည်းနည်း ထွက်သွားသည်။ ။

"အား"

"မင်းလက်က ဒီနေ့ ဆရာဝန်ပြမှ ဖြစ်မ

ယ်"

"ရပါတယ် မနေ့ညကဆေးကြောင့်
တော်တော်သက်သာနေပါပြီ"

"လက်ကယောင်ပြီး ဒါလောက်နာနေ
တာ မပြလို့ ဖြစ်မလား"

ဆရာဝန်ရဲ့ စရိတ်စကကို အေးချမ်းမြေ့
အကုန်မခံနိုင်ပါ။

သူမရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ငွေစက သိပ်
ကိုနည်းပါးနေပြီဖြစ်သည် ။ ဘယ်လိုအကု
န်အကျမျိုးကိုမှ ထပ်မကုန်နိုင်ပါ။ ရန်ကုန်
သို့ပြန်ရန် လမ်းစရိတ်က လုံလုံလောက်
လောက် ရှိမနေပါ။

"ရပါတယ် ဆရာဝန်မပြတော့ပါဘူး"

"ဘာလို့ မပြချင်တာလဲ ဘာလဲ မင်းက
ရောဂါကို မွေးထားချင်တာလား"

"ကိုကိုကြီးမသိလို့ ပါ၊ မမချမ်းမြေ့က ဆရာဝန်ပြရင် ပိုက်ဆံကုန်မှာ စိုးလို့ ပါ"

ရေချမ်းက အာကာမင်းထက်ကို မြင်မြင်ချင်းကတည်းက ခင်မင်ချစ်သွားပြီး ကိုကိုကြီးဟု ခေါ်ခဲ့သည်။ ။ ရေချမ်းက ကလေးပီပီ မလိမ်မဝှက်တတ်ဘဲ ပြောလိုက်သောစကားက အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ မျက်နှာလေး ရှက်သွေးဖြာစရာ ဖြစ်သွားသည်။ ။

ရေချမ်းကို လျှောက်မပြောရန် တားချင်ပေမယ့် အာကာမင်းထက်က ရေချမ်းကို ဘာကြောင့် ဟန့်တားရသည် ကို ထပ်ပြောမှာ စိုးရိမ်သွားသည်။ ။ ဒါကြောင့် ရေချမ်းကို မျက်နှာရိပ်မျက်နှာနှင့် တားရန် ကြည့်သည်။ ။ ရေချမ်းက အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ မျက်နှာကို မကြည့်ပါ။ အစားအသောက်ပေါ်မှာ သာ ရေချမ်းရဲ့ အကြည့်က ဝဲနေသည်။ ။

"မင်း မမချမ်းမြေ့က ကပ်စေးနဲ့နေမှာ ပါ

"

"မန့်ပါဘူး မမချမ်းမြေ့က ပိုက်ဆံသိပ်မ
ရှိတာ သားသိတာပေါ့"

ရေချမ်းကို ဒေါသဖြစ်လွန်း၍
အေးချမ်းမြေ့မျက်နှာလေး ရဲနေသည် ။ စ
ကားတွေဖွာပြီး မပြောသင့်တာကို ပြောနေ
သည် ဆိုပြီး စိတ်တိုတာရော ရှက်တာရော
စိတ်နှောစုံနေသည် ။

"ကဲ အေးချမ်းမြေ့ စားသောက်ပြီးရင် မြို့
ထဲသွားမယ်၊ မင်းလိုက်ခဲ့၊ ဆရာဝန်ပြရမယ်
"

"လက်က ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

အေးချမ်းမြေ့ကိုကြည့်ပြီး နိုင်ငံးကမေး
သည် ။ မနေ့ညက အိမ်ထဲထိလိုက်ပို့၍
လင်းပြသောမီးရောင်အောက်မှာ နိုင်ငံးရဲ့

မျက်နှာကို အသေအချာမှတ်မိသည် ။ မမှတ်မိသည် ကား ရဲမြင့်ရဲ့ မျက်နှာကိုပါ။ ခြံထဲမှာ မှောင်ရီပျိုးပြအချိန်မှာ မြင်ခဲ့ရသည့် ရဲမြင့်ကိုပြန်တွေ့ချင်သည် ။

"မနေ့က လဲကျသွားတုန်းက လက်ထိသွားလို့ ပါ"

"ဟုတ်လား ကျွန်တော့်ခြံက စည်းမရှိ၊ ကမ်းမရှိတဲ့ နွားကြောင့်ပေါ့နော်"

နိုင်ဝင်းက ပြုံးစစမျက်နှာနှင့် နောက်ပြောင်လိုက်သည့်အတွက် အေးချမ်းမြေ့က ရှက်ရယ်ရယ်နေသည် ။

"မနေ့ညက ကျွန်မတို့ ကို ကူညီပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ရပါတယ်"

"ကိုရဲမြင့်ရော ဘယ်မှာ လဲ သူ့ကိုလဲတွေ့ပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြော

ချင်ပါတယ်"

နိုင်ဝင်းရဲ့ အကြည့်က ဖျတ်ခနဲ အာကာမ
င်းထက်ထံသို့ ရောက်သွားသည်။ ။

"ကျွန်တော်ပြောလိုက်ပါ့မယ်"

"မနေ့က ကျွန်မကို မြင်းပေါ်တင်စီးလာ
တဲ့ အတွက် အဝေးကြီးကို မလျှောက်နိုင်
တာနဲ့ အတော်ပဲ သူ့သာမြင်းပေါ် တင်မစီး
လာရင် ဒီလောက်အဝေးကြီးလျှောက်ပြီး
မောတာနဲ့ ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့်
ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး ကျေးဇူးတင်ချင်တာပါ"

"ရဲမြင့်က တို့ အလုပ်သမားပါ
အေးချမ်းမြေ့၊ တို့ ရဲ့ ဧည့်သည် ကို သူကဧ
ည့်ဝတ်ကျေရမှာ သူ့ရဲ့ တာဝန်ပါ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးတင်လို့
တင်မိတာ အပြစ်လားဟင်၊ ကျွန်မသူ့ကို
တွေ့ချင်ပါတယ်"

"ဒီမှာ အေးချမ်းမြေ့၊ မင်းသိပ်လျှာရှည်တယ် အဲလိုခံပြောတာကို တို့ လုံးဝမကြိုက်ဘူး။ ဒီအိမ်မှာ နေရင် တို့ ရဲ့ စကားကိုနာခံပါ။ မင်းသိပ်တွေ့ချင်နေတဲ့ ရဲမြင့်ဒီမှာ မရှိဘူး။ မနေ့ညကပဲ ခရီးထွက်သွားပြီ"

"ဟုတ်ပါတယ် သူ့အတော်ကြီးကြာမှ ပြန်လာမှာ ပါ"

နိုင်ဝင်းက အာကာမင်းထက်ကို ထောက်ခံလိုက်သည်။ ။ သည် တော့ အေးချမ်းမြေ့က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ။

"ကဲ . . . သွားကြမယ်"

"သားရောလိုက်ရမလား ကိုကိုကြီး"

"ဆေးခန်းသွားမှာ ပျင်းစရာကြီးကွာ မလိုက်ပါနဲ့ ၊ မင်းက အစ်ကိုနဲ့ လိုက်ခဲ့"

နိုင်ဝင်းက အာကာမင်းထက်ကိုယ်စား ဝင်ပြောသည်။ ။

"သားက ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာ လဲ"

"စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့
မွေးမြူရေးခြံကိုပေါ့"

"ဒါဆို သားလိုက်မယ်"

အေးချမ်းမြေ့က အာကာမင်းထက်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း အတူမသွားချင်၍ ရေချမ်းကိုလိုက်စေချင်သည် ။ နိုင်ဝင်းက ရေချမ်းကို ခေါ်နေသည် ကို ရေချမ်းက အားတက်သရောပြောလိုက်၍ စိတ်ညစ်သွားသည် ။

"လာ . . . အေးချမ်းမြေ့ သွားကြမယ်"

အာကာမင်းထက်က ရှေ့ကသွားရင်း လှမ်းခေါ်သဖြင့် အေးချမ်းမြေ့က လိုက်ခဲ့သည် ။ အိမ်ကြီးရဲ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ပါလျှံခိုကားကြီးရပ်ထားသည် ကို တွေ့ရသည် ။

"ကဲ . . . တက်"

ကားရှေ့ခန်းက တံခါးကိုဖွင့်ပေးပြီး
အေးချမ်းမြေ့ကို တက်စေလိုက်သည်။ ။

အေးချမ်းမြေ့က အာကာမင်းထက်နှင့်အ
တူ မဝံ့မရဲပါလာသည်။ ။

ပြင်ဦးလွင်မြို့ထဲရောက်တော့ ဆေးခန်း
တစ်ခန်းသို့ အာကာမင်းထက်က ကားကို
မောင်းသွားသည်။ ။ ဆရာဝန်အား အေးချမ်း
မြေ့ရဲ့ လက်ကိုပြသည်။ ။ ဆရာဝန်က
သေချာစွာ စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ ။ ကိုင်လိုက်
တိုင်း နာနေ၏။

စမ်းသပ်သည် ကို အေးချမ်းမြေ့က နာကျ
ငံခံစားနေရပြန်သည်။ ။

"ကြည့်ရတာ အရိုးကျိုးပုံမပေါ်ပါဘူး။ အ
ဆစ်နည်းနည်းလွဲသွားပုံရတယ်။ ဒါကျွန်
တော်လုပ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ သောက်ဆေး
လိမ်းဆေးသုံးရက်စာ ပေးလိုက်မယ်၊ မသ

က်သာရင် ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်မယ်"

"ခုတစ်ခါတည်း ရိုက်လိုက်ပါလားဆရာ"

"မလိုအပ်သေးပါဘူး ကိုအာကာမင်းထက် သုံးရက်လောက် စောင့်ကြည့်ပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

လက်အဆစ်ကို နေသားတကျ ပြန်ပြုပြင်လိုက်စဉ် အသည်းခိုက်မတတ်အေးချမ်းမြေ့က နာသွားသည် ။ ဆရာဝန်က ပြုလုပ်ပေးနေသည် ကို အာကာမင်းထက်က ထိုင်ကြည့်နေ၍ အေးချမ်းမြေ့ အနေခက်နေသည် ။

ဆရာဝန်က ဆေးလိမ်းပြီး ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်သည် ။

အာကာမင်းထက် ဆေးဖိုးကျသင့်ငွေရှင်းပေးလိုက်သည် ။

"သိပ်နာသွားသလား"

ဆေးခန်းမှ အထွက် အေးချမ်းမြေ့ရဲ့ မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပျော့ပျောင်းသော လေသံနှင့် မေးသည်။ ။

"နည်းနည်းတော့ နာတယ်"

မြို့ထဲမှာ တစ်နေရာဝင်စရာရှိတယ်၊ မင်းစောင့်နိုင်တယ်မဟုတ်လား"

"ရပါတယ် ဦးအာကာမင်းထက် လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ"

"ဆွေမျိုးတော်တယ်လဲ ပြောသေးတယ်၊ မင်းရဲ့ ခေါ်ပုံကြီးက သိပ်ပြီးစိမ်းမနေဘူးလား အေးချမ်းမြေ့"

ကားစက်ကို မနှိုးသေးဘဲ သော့ကိုကိုင်ထားရင်းက အာကာမင်းထက်က အေးချမ်းမြေ့ကို ကြည့်ပြီးမေးသည်။ ။

"ဒါဆို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ"

"မင်းထက်တို့ က ကြီးတာပဲ အစ်ကိုကြီး၊
ဒါမှ မဟုတ် ကိုကိုလို့ ခေါ်ပေါ့"

အေးချမ်းမြေ့က ရှက်မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့်
သူ့ကိုမော့ကြည့်ပြီး တိုးလျှော့ပြောသည်။ ။

"ဒါဆို ချမ်းမြေ့က အစ်ကိုအာကာလို့ ခေါ်
မယ်နော်"

"အင်းစောစောက ခေါ်ပုံကြီးထက်တော့
အဆင်ပြေသားပဲ"

အာကာမင်းထက်က ကားစက်နှိုးပြီး
မောင်းထွက်လာသည်။ ။ ဘေးတိုက်အနေအ
ထားကပင် သိပ်ကိုကြည့်လို့ ကောင်းနေ
သော အာကာမင်းထက်ရဲ့ ပုံစံကို
အေးချမ်းမြေ့က တွေ့ရှိခံစားနေသည်။ ။

* * *